

[Birthe Rønn Hornbech]

Vi tror ikke på, at dette forslag overhovedet hjælper, og derfor vil vi ikke medvirke.

(Kort bemærkning).

Ingerlise Koefoed (SF):

For ikke at glemme spørgsmålene i mine kommende bemærkninger vil jeg godt svare på et enkelt spørgsmål, som fru Birthe Rønn Hornbech stillede heroppefra: tror forslagsstillerne ikke på, at kommunerne kan leve op til deres ansvar? Tror forslagsstillerne ikke på, at pædagogerne kan leve op til deres ansvar? Jo, vi tror, at kommunerne gør, hvad de kan, hvis de altså ved, hvad det er, de skal gøre, og at pædagogerne, som der tit er for få af, gør, hvad de kan, men vi tror ikke, at de kan gøre ret meget mere, end de gør, før man kan sikre dem mod nogle af de ulykker, der sker, og det kan man ved at udarbejde nogle retningslinjer. De ulykker, der skete på klatrestativer, kunne have været undgået eller i hvert fald være blevet knap så slemme, hvis vi her i landet havde haft nogle normer, nogle retningslinjer, for, hvilke klatrestativer man må bruge på danske legepladser. Bare som ét eksempel: man brugte nogle, der var lavet efter vesttyske normer. Det viser, at de normer ikke er gode nok, og det skal naturligvis være sådan, at de normer, som vi vedtager eller får lavet, også skal gælde for legetøj, som vi importerer.

Aase Olesen (RV):

Det radikale venstre kan støtte forslaget om at opfordre regeringen til at bekæmpe ulykker på legepladser ved at foranledige udarbejdet overordnede retningslinjer for legeredskaber.

Vi har heller ikke nogen tyrkertro på, at man derved kan undgå alle ulykker, men vi mener, at der er noget besynderligt i, at man ikke har overordnede retningslinjer på dette område, når man har det på så forfærdelig mange andre, i og for sig meget mindre betydningfulde.

Jeg vil godt henvise til, at man allerede i 1980 i forebyggelsesrådets betænkning om ulykker nævner en undersøgelse fra Århus, der viser, at 10 pct. af alle børneulykker er legeplads- og redskabsrelaterede. Man siger endvidere, at der er en stigende tendens, og at private legepladser er værst; derved siger man jo også, at det er dér, hvor børnene ikke

er under opsyn, der opstår flest ulykker. Efter de private legepladser kommer daginstitutioner og derpå skolegårdslegepladser, og det er ikke så mærkeligt, for det har også noget at gøre med opsynet. Gynger, klatrestativer og rutschebaner er de farligste produkter.

Jeg kan ikke forstå, at det skulle være udtryk for en særlig centralistisk opfattelse at ønske, at nogle af disse produkter blev undergivet nogle regler, lige så vel som man er ved at udarbejde retningslinjer for børnecykelstole og mange andre ting. Det er dog rimeligt, når en bestyrelse, et skolenævn, eller hvem det er, der har med byggeopgaver at gøre, skal vælge mellem forskellige produkter, at man så kan se efter en eller anden form for kvalitetsmærkning og regne med, at de overholder de fastsatte normer.

Jeg tror som sagt ikke, at man ad den vej kan undgå alle ulykker, naturligvis ikke. Bl.a. siges det også i rapporten, at de hyppigste og alvorligste ulykker er faldulykker, og at 90 pct. af de ulykker, der sker, er fald fra legehuse og klatrestativer. Det er klart, at hvis man overhovedet har klatrestativer og legehuse, kan man falde ned, men de behøver ikke at være indrettet så uheldigt, at man risikerer hængningsulykker og den slags.

Jeg vil altså anbefale forslaget til en velvilig behandling i udvalget, og så vil jeg håbe, at vi i udvalget får lidt mere at vide om det udvalgsarbejde, som den socialdemokratiske regering stoppede. Der må være en forklaring på, at man stoppede det, når man her i dag går ind for det.

Tinning (VS):

Jeg vil godt give mine bedste komplimenter til socialministeren, fru Merete Aarup og fru Birthe Rønn Hornbech. Det kræver usædvanlig megen fantasifuldhed at finde en eller anden grund til at være imod dette beslutningsforslag, men det viste sig faktisk, at alle tre var langt mere fantasifulde, end jeg overhovedet havde turdet drømme om. Bunden blev vel nået, da fru Birthe Rønn Hornbech gav sig til at spekulere på, om dette beslutningsforslag i virkeligheden handler om at indføre aldersgrænser for ponyridning for småbørn, og det må nok siges, for at den misforståelse ikke fortsat skal eksistere i debatten, at jeg forstår det ikke sådan, at dette